

HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM ĐỐI KIỂM CHUẨN CHIÊU

Ngại tử đột quyết nhìn Tiểu Quân:

- Người là Xảo quỷ Tiểu Quân ?

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Người cũng biết Tiểu gia nữa à ? à ta quên.... Người đang đi tìm Tiểu Quân để lấy mạng phải không ?

Ngại Tử đột quyết gật đầu:

- Võ lâm Trung Nguyên ngày nào còn Xảo quỷ, ngày đó Thánh cô chưa yên tâm, nên sứ mạng của ta phải lấy mạng người trước.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Chỉ có vậy thôi à ?

- Chỉ có bấy nhiêu thôi, nhưng Tiểu Quân giữ được cái mạng đã là một kỳ tích.

Tiểu Quân quay lại bệ thờ xá tượng phật tổ Như Lai:

- Phật tổ từ bi.... Nếu Tiểu Quân có bị Ngại kiểm thủ lấy thủ cấp xin phật tổ phò độ cho Tiểu Quân sớm về Tây Thiên.

Tiểu Quân quay lại đối mặt với Ngại tử đột quyết :

- Ngại các hạ.... Tiểu Quân đã xin với Phật tổ rồi , chúng ta ra ngoài tử đấu thôi. ở đây trước mặt phật tổ Như Lai và trước mặt di tượng kim thân của Đạt ma tổ sư, chắc chắn người cười vào mũi Tiểu Quân và Ngại các hạ quá.

Ngại tử bình thản gật đầu:

- Người muốn chết ở đâu cũng được.

Ngại tử đột quyết dứt lời thì Tiểu Quân chấp tay sau lưng thông dong thả bước ra ngoài tòa chính sảnh. Y đứng ngay ngoài hiên tòa chánh điện vờn vai như thể vừa mới thức giấc sau một giấc ngủ vùi.

Tiểu Quân chỉ bãi trống bên hông chánh điện:

- Chỗ này có thể tử võ được đây.

Tiểu Quân tiến đến bãi trống, thản nhiên bâng quan ngắm hoa cỏ dưới đất, tưởng chừng như chẳng hề biết sắp tới đây giữa y và Ngại tử phải đối đầu bằng một cuộc giao đấu kẻ mất người còn.

Thúy Ngân Đài xuất hiện, trên tay nàng là một bó nhang bốc khói nghi ngút. Ngân Đài cầm nhang chung quanh vòng đất rộng trên mười trượng đó. Nàng ghim xong những nén nhang thì Ngại tử đột quyết cũng từ trong chánh điện đi ra tiến thẳng tới đối mặt với Tiểu Quân. Tất nhiên quần hào bạch đạo đâu thể bỏ qua trận đấu kỳ phùng địch thủ này, mọi người lũ lượt kéo ra đứng vây quanh vòng đất đã được Ngân Đài cầm nhang.

Ngại tử đột quyết hỏi Tiểu Quân:

- Người cho vị cô nương này cầm nhang để làm gì ?

Tiểu Quân nhún vai:

- Chết khỏi lạnh lẽo.

Ngại tử đột quyết cau mày:

- Người biết chết mà vẫn tử thí với Ngại mỗ à ?

- Đâu còn cách nào khác.

Gã nhớn miệng cười hóm hỉnh rồi cất giọng nhu mì nói:

- Tiểu gia nói thật với Ngại kiếm thủ. Tiểu Quân rất muốn được chết trong vòng tay của Thánh Cô Kim Cung, nhưng khốn nỗi không biết Thánh cô ở đâu để chui vào tay người, đành chịu chôn thây....

Ngại tử đột quyết cất ngang lời Tiểu Quân:

- Người im miệng lại đi !

Tiểu Quân tròn mắt:

- Vậy có sao Ngại kiếm thủ nói Tiểu Quân muốn chết ở đâu cũng được ?

Ngại tử đột quyết trừng mắt nhìn Tiểu Quân:

- Ngại mỗ không muốn nghe lời của người mà đắc tội với Thánh cô.

- À.... Vậy Tiểu Quân cáo lỗi.... Thành thật cáo lỗi !

- Chúng ta bắt đầu tử thí.

- Được ! Tiểu Quân với tay nhón một cây nhang.

Ngại Tử đột quyết ngạc nhiên khi thấy Tiểu Quân thủ cây nhang đó. Gã hỏi :

- Vũ khí của người đâu ?

Tiểu Quân chỉ vào nén nhang:

- Đây.... Vũ khí của tại hạ đây.

- Nén nhang mà có thể gọi là vũ khí à ?

- Cái gì chẳng phải là vũ khí, thế kiếm của Ngại các hạ đâu ?

Ngại Tử đột quyết nâng thanh huyết kiếm ngang mặt:

- Kiếm của Ngại mỗ đây.

Tiểu Quân nheo mày, nói:

- Đó không phải là vũ khí của các hạ.

- Không phải vũ khí của ta, vậy thanh kiếm này là gì ?

- Tất nhiên tại hạ không phủ nhận nó là một thanh kiếm, thậm chí còn biết đó là một thanh kiếm đã tẩm máu để có màu đỏ ngạt sát kiếm. Nhưng thanh kiếm đó không phải của các hạ, mà của Tử Kiếm Thường Nhẫn.

Tiểu Quân vuốt mũi:

- Tại hạ nhớ như in chính Tử Kiếm Thường Nhân đã dùng huyết kiếm lấy mạng tại hạ, rất tiếc y đã không làm được điều đó, còn để cho Tiểu Quân đoạt kiếm.

Tiểu Quân lấy hơi nói thật lớn:

- Thường Nhân van xin Tiểu Quân trả kiếm cho y.... Thấy y tội nghiệp quá, tại hạ mới trả lại:

Y gãi đầu, tùm tùm cười, hỏi Ngại Tử đột quyết:

- Tại hạ hỏi thật nhé.... Ngại kiếm thủ lấy cắp huyết kiếm của Thường Nhân lúc nào vậy, có thể truyền cho Tiểu Quân được không ?

Vẻ mặt của Ngại Tử đột quyết vốn lạnh lùng, nhưng nghe mấy lời của Tiểu Quân đã biến đổi. Sắc ma khùng bố hiện rõ trên hai con ngươi long lên sòng sọc:

- Ngươi nói Ngại mổ lấy kiếm của Thường Nhân.

- Tại hạ chỉ đoán thôi.... Mà sự thật thanh huyết kiếm của các hạ đúng là của Thường Nhân, nếu tại hạ nói không sai.

Ngại tử đột quyết gằn từng tiếng:

- Đúng thanh kiếm của Thường Nhân....

Ngại tử vừa thú nhận, Tiểu Quân cướp lời gã luôn:

- Thế thì tại hạ có chết cũng là chết bởi tay Thường Nhân.. Tiểu Quân than:

- Ôi.... Trời cao có mắt sao không chứng cho Tiểu Quân.... Tiểu Quân chỉ muốn chết bởi Ngại tử kiếm thủ nhưng không được mà lại phải chết bởi tay bằng hữu của mình.

Ngại tử cau mày:

- Ngươi chết tại đây là chết bởi tay ta chứ có chết vào tay Thường Nhân đâu.

- Chỉ có những kẻ hồ đồ mới nói Xảo quỷ này chết bởi tay Ngại tử đột quyết mà thôi.

- Ngươi nói kiếm thuật của Ngại mổ không đủ giết ngươi à ?

- Tiểu Quân không có nói như vậy. Dù các hạ có lấy mạng Tiểu Quân nhưng bằng thanh kiếm của Thường Nhân, thử hỏi nếu không có thanh huyết kiếm, các hạ làm gì được tại hạ chứ ?

Tiểu Quân lắc lắc cây nhang trước mặt Ngại tử đột quyết:

- Tiểu Quân nói thật nghe, nếu như không có thanh huyết kiếm của Thường Nhân thì chỉ với cây nhang này thôi Tiểu Quân cũng có thể thọc,.... thọc.... thọc....

Nghe Tiểu Quân nói cùng với hành động diễn tả của gã, quần hào bất giác không nhịn được cười. Một người bật cười kéo theo những người khác, tiếng cười vang dội của quần hào khiến Ngại tử đột quyết thẹn mặt.

Y đặt tay vào đốc kiếm, quần hào bất chợt im phăng phắc. Mọi người đã thấy sát kiếm tử chiêu của Ngại tử đột quyết đoán chắc Tiểu Quân cũng nhận một cái chết chẳng khác gì Giang Nam tứ hiệp nên mới không cười nổi.

Tiểu Quân vừa thấy Ngại tử đột quyết đặt tay vào đốc kiếm liền khoát tay nói:

- Khoan.... Khoan.... Tại hạ cần minh chứng.

Ngại tử đột quyết nạt ngang:

- Minh chứng gì ?

- Tại hạ muốn Ngại kiểm khách quang minh chính đại tự miệng nói ra, Tiểu Quân chết bởi thanh Huyết kiếm chẳng khác nào chết vào tay Thường Nhẫn.

- Chính tay Ngại mổ lấy mạng người mà.

- Nếu các hạ không sử dụng thanh huyết kiếm của Thường Nhẫn.

- Té ra người sợ thanh huyết kiếm ngập máu này à ?

Tiểu Quân lắc đầu:

- Tất nhiên tại hạ không sợ rồi.

- Thế sao người không cho Ngại mổ dùng nó để lấy mạng người ?

- Tiểu Quân đã chạm với nó một lần rồi.... Chẳng lẽ chạm trán lần thứ hai, còn gì hứng thú nữa.

Tiểu Quân gãi đầu:

- Thiên hạ đồn đại Ngại tử đột quyết là kiếm thủ vô địch trong thiên hạ thế mà phải dùng kiếm của người khác, thế thì đâu có đáng như lời đồn đại đó.

Tiểu Quân tiến lên một bộ:

- Tiểu Quân nói thật nghe, cái thân ở kiếm thủ chính là thanh kiếm, các hạ dụng cái thân của Thường Nhẫn tạo ra cái thân của mình chẳng khác hồn Trương Ba da hàng thịt.

Ngại tử đột quyết thở hắt ra một tiếng. Y lẩm nhẩm nói:

- Kiếm của Thường Nhẫn, thân của Ngại mổ.

Tiểu Quân khoát tay:

- Phải nói lại là thân của Thường Nhẫn thân của các hạ.

- Thân của Thường Nhẫn ?

- Không sai....

Tiểu Quân giang rộng hai tay nói với quần hào:

- Các vị nghe đây.... Nếu hôm nay tại hạ bị chết bởi huyết kiếm trong tay Ngại tử đột quyết thì nhớ khắc vào bia mộ tại hạ:

Huyết kiếm Thường Nhẫn thủ sát, Tiểu Quân tâm phục, chết vẫn mỉm cười.

Y nheo mày quay lại Ngại tử đột quyết:

- Tại hạ tính vậy có được không ?

Ngại Tử đột quyết thở hắt ra một tiếng:

- Người muốn ta giết người bằng chính cái thân của ta ?

- Thế thì tốt quá.

Tiểu Quân thổi nén nhang đang cầm trên tay:

- Tiểu Quân mà chết bởi cái thân của Ngại các hạ tâm phục khẩu phục vô cùng.

Ngại tử đột quyết sa sầm mặt xuống:

- Chỉ vì một thanh kiếm mà Ngại mỗ đánh mất phong độ của mình sao ?

Tiểu Quân vỗ tay:

- Các hạ có ý niệm như vậy mới đúng là một hảo thủ xứng với danh kiếm thủ vô địch.

- Ngại mỗ chịu người ! Ngại tử đột quyết vừa nói vừa khoát huyết kiếm cột chặt vào sau lưng.

Ngại tử đột quyết vừa cột kiếm xong, Tiểu Quân lắc đầu:

- á chà.... Lại nảy sinh việc khác rồi.

- Ngại mỗ không dùng huyết kiếm, người còn muốn gì ?

- Áy.... Ngại các hạ nóng nảy quá.... Tiểu Quân đang vì chuyện đó đây.... Ngại các hạ không dụng huyết kiếm thì dùng vũ khí gì ? Tiểu Quân không muốn chiếm phần tiện nghi đâu, và cũng đâu muốn mượn kiếm người khác để mất oai danh Ngại kiếm thủ.

Tiểu Quân lắc nén nhang:

- Thôi thì các hạ dùng tạm nén nhang thay thế kiếm nhé.

- Nén nhang mỏng manh kia đâu phải là một thanh kiếm.

- Ai nói ?

Tiểu Quân vừa nói vừa dụng nén nhang đang cầm trên tay mình thì triển một chiêu kiếm hướng về phía Vương Bình.

Vương Bình hoảng hốt thốt lên:

- Y.. sao người lại tấn công lão chứ ?

Tiểu Quân thu hồi kiếm chiêu, nhướng mắt hỏi Vương Bình:

- Vừa rồi lão tiên bối thấy thế nào ?

- Lão chỉ thấy một chớp lửa đỏ au, rất là lợi hại.

Tiểu Quân quay lại Ngại tử đột quyết.

- Các hạ thấy chưa.... Quân tử kiếm Vương Bình cũng phải công nhận vừa rồi là một thức kiếm tuyệt luân.

Ngại tử đột quyết nghiêm mặt:

- Được.... Nếu người dụng nhang làm kiếm.... Ngại mỗ cũng dụng nhang thế kiếm.

- Thế thì hay quá.

Tiểu Quân rút luôn nén nhang phóng về phía Ngại tử đột quyết:

- Nhận kiếm ! Gã phóng nén nhang mà lớn tiếng gọi Ngại tử nhận kiếm khiến ai cũng muốn bật cười.

Ngại tử đột quyết vừa chộp nén nhang chưa biết cười dở thế nào thì Tiểu Quân đã chớp thời cơ khi tay Ngại tử đột quyết bận cầm nén nhang mỏng mảnh.

Tiểu Quân xuất thân phát chiêu nhanh hơn ánh chớp, dụng nhang làm kiếm hợp với Di hình tướng pháp.

Không một lời báo trước, Tiểu Quân bất ngờ tấn công, khiến Ngại tử đột quyết lúng túng, vô hình trung y theo quán tính thi triển chiêu chống chọi với gã.

Dụng nén nhang thi triển tử chiêu quả nhiên ngoài trí tưởng tượng của mọi người.

Ngại tử đột quyết cũng tỏ ra vụng về vô cùng. Quân hào ngộ Ngại tử đột quyết là một con rối, với hai cánh tay nhanh không thể tưởng, khi gã trụ bộ thì trên bộ bạch y của Tiểu Quân ẩn tàng một vết nhang cháy xém.

Ngại tử đột quyết trừng mắt, quẳng luôn nén nhang đang cầm trên tay. Gã gần giọng nói:

- Nén nhang không phải là kiếm.... Nếu trong tay Ngại tử đột quyết là thanh huyết kiếm, mạng của xảo quỷ đã tàn rồi.

Ngại tử đột quyết vừa nói vừa toan rút thanh kiếm đeo sau lưng.

Thấy sắc mặt của Ngại tử đột quyết tràn ngập sát khí chết chóc, bất giác quân hào lùi hẳn về sau ba bộ.

Tiểu Quân cười mỉm:

- Ngại kiếm thủ nóng nảy chi vậy. Chúng ta dù sao cũng phải quyết đấu một trận sống chết kia mà. Tại hạ thiết nghĩ hôm nay đến đây là đủ rồi, ngày mai chúng ta sẽ đấu tiếp.

Tiểu Quân vuốt mũi, nhìn Ngại tử đột quyết:

- Đứng ngọ ngày mai, tại hạ và Ngại tử đột quyết sẽ quyết đấu lại. Ngại tử đột quyết được quyền dụng thanh huyết kiếm để minh chứng cho bản lĩnh của các hạ. Nếu Tiểu Quân có tán mạng bởi huyết kiếm của Ngại tử đột quyết cũng không ân hận chút nào.

- Được lắm.... Ngại tử đột quyết chờ Tiểu Quân đứng ngọ ngày mai. Ngày mai nếu người không chết, Ngại tử đột quyết này sẽ chết.

Tiểu Quân nhún vai:

- Dao kiếm vô tình mà.

Ngại tử đột quyết thở hắt ra một tiếng:

- Tất cả mọi người ở đây nghe Ngại tử đột quyết nói, trong giang hồ ngoài Tiểu Quân có thể thông được tử chiêu của Ngại tử đột quyết ra, nhất định không còn ai. Do đó, nếu đứng ngọ ngày mai, Tiểu Quân không phó hội tử kiếm với Ngại tử đột quyết này, ta sẽ mở trận huyết tẩy giang hồ.

Ngại tử đột quyết nói dứt lời quay lưng thả bước bỏ đi. Quân hào vô hình trung nhìn theo sau lưng gã, ai nấy đều mang tâm trạng nặng nề.

Trương Huyền Tổ chân nhân tiếng đến đối diện với Tiểu Quân.

- Tiểu Quân....

Tiểu Quân nhìn Huyền Tổ chân nhân:

- Đạo trưởng muốn hỏi về chiêu kiếm của Ngại tử đột quyết ?

Huyền Tổ chân nhân gật đầu:

- Có đúng như hắn nói không ?

- Đúng như lời Ngại tử nói, nếu như vừa rồi trên tay gã là thanh huyết kiếm của Thường Nhân thì giờ đây Tiểu Quân chỉ còn là cái xác không hồn.

- Vậy ngày mai thì sao.... Bần đạo lo cho tính mạng của người. Nếu như ngày mai người....

Tiểu Quân mỉm cười :

- Đạo trưởng đừng lo !

- Hay người cứ ly khai khỏi Thiếu Lâm tự để Ngại tử lại cho bần đạo đối phó.

Tiểu Quân nhún vai:

- Ấy.... Đâu có được.... Đạo trưởng không nghe Ngại tử đột quyết nói à.... y biết Tiểu Quân không chống lại tử chiêu sát kiếm nên mới thốt ra câu nói đó, nhằm mục đích buộc Tiểu Quân vào tử lộ không cho sinh lộ gì cả. Y dùng mạng mọi người thế chấp cho cuộc giao kiếm ngày mai.

- Tiểu Quân biết đối thủ của mình lợi hại như vậy rồi....

- Y lợi hại thật.... Nhưng Tiểu Quân vẫn có cách.

Tiểu Quân thoáng cau mày suy nghĩ:

- Đạo trưởng.... Ngày mai Tiểu Quân sẽ đối mặt với Ngại tử đột quyết trong một cuộc đấu quyết định sống còn.... Tại hạ chỉ xin đạo trưởng nói với Nhất Phạm đại sư sắp xếp cho Tiểu Quân một chỗ tịnh tâm, không ai lui tới.

- Việc đó thì được.... Bần đạo sẽ nói với lão tăng Thiếu Lâm tự.

Tiểu Quân ôm quyền xá một cái:

- Đa tạ đạo trưởng ! - Tiểu Quân là cứu tinh của mọi người đừng khách sáo như vậy.

- Tiểu Quân cần giang phòng tịnh tâm ngay bây giờ chứ ?

Tiểu Quân gật đầu:

- Tại hạ rất cần. Trong lúc Tiểu Quân nhập phòng để tập trung tinh thần, Tiểu Quân nhờ đạo trưởng một việc.

- Đây là đại sự của võ lâm.... Tiểu Quân cần gì cứ nói....

- Tiểu Quân cần gặp một người.. - Người nào ?

- Tử Kiếm Thường Nhân.... Nếu như đạo trưởng và lão đại sư có thể bí mật cho người đi tìm Tử Kiếm Thường Nhân càng sớm càng tốt.

Tiểu Quân nghiêm giọng:

- Đối phó với Ngại tử đột quyết, Tiểu Quân không ngại , nhưng đối phó với Kim Cung mới là điều hệ trọng. Nhất định sau cuộc tử đấu ngày mai, Kim Cung cũng phát động một cuộc huyết tẩy giang hồ, mà cao thủ của Kim Cung qua Ngại tử đột quyết, đạo trưởng đã hiểu rồi. Chỉ có một người duy nhất có thể giúp được chúng ta.

- Tiểu Quân muốn nói Tử Kiếm Thường Nhân ?

- Chỉ có mình y mà thôi.

- Tiểu Quân yên tâm, nhất định bản đạo và Nhất Phàm đại sư sẽ chu toàn chuyện này.
- Như thế thì Tiểu Quân không còn lo lắng nữa.